

Til NVE

Høringsuttalelse til «Nasjonal ramme for vindkraft» av 1. april 2019

I MITT UTGANGSPUNKT

Mitt utgangspunkt for å lese Nasjonal ramme for vindkraft (heretter forkortet til Rammeplan) er at jeg de siste månedene har blitt oppmerksom på at det foregår en hurtig nedbygging av norsk natur og LNF-områder. Selv er jeg hjemmehørende i Rogaland, og jeg mener at konsesjonene vil skade interessene til et stort antall mennesker i denne regionen. Jeg vil med dette uttrykke stor sorg over de alvorlige naturødeleggelsene som vi er vitne til. I tillegg har jeg en sterk bekymring knyttet til fraværet av demokratiske prosesser. Overkjøring av små lokalsamfunn har pågått i stillhet og nesten uten at sentrale politikere synes å være oppmerksom på det, akkurat slik som oss i storsamfunnet for øvrig.

Hvordan kunne dette skje? Hvorfor kom det ikke på den politiske agenda? Hvorfor var det ikke en samlet plan for dette, som kunne ha gitt våre folkevalgte og oss andre en mulighet til å forstå konsekvensene før skaden var skjedd?

Rammeplanen er sånn sett velkommen. Den viser hva som er praksis og rådende tankegang hos konsesjonsmyndighetene. Det den ikke viser, er en balansert vurdering av konsekvenser for det norske samfunn når man tillater ødeleggelser av folks naturområder i stor skala. Rammeplanen tar heller ikke stilling til konsekvenser et vindkraftanlegg vil ha for menneskene som bor i de utvalgte områdene. Dessuten avdekkes en viss arroganse hos NVE og OED i forhold til andre fagetater, som er bekymringsfull og et tydelig signal på at noe er galt fatt. Alle slike mangler kan sikkert spores tilbake til formålet og oppdraget: Det skal bygges ut mer vindkraft.

Selv om OED sier at privatpersoners innspill ikke vil bli vektlagt noe særlig, så gir jeg mitt innspill. Jeg mener absolutt at Rammeplanen er et viktig skritt. Så mener jeg at den har en del svakheter – det blir dette jeg fokuserer på nedenfor. Jeg har også valgt å ta med en enkel analyse over konsekvenser for mennesker som er først og fremst er bosatt i distrikts-Norge, blant annet basert på data fra NVE (del III). Den var ment som en avisartikkel, og er også publisert på Facebook-siden «La naturen leve». Jeg synes også den passer her.

II KOMMENTARER TIL RAMMEPLANEN

2.1 Samlet belastning

Spørsmålet er om NVE har vurdert samlet belastning på et område i forhold til allerede tildelte konsesjoner og eventuelt videre utbygging? Siden det er tildelt 92 konsesjoner, så var forventningen min at virkningene av disse gikk som en rød tråd gjennom Rammeplanen. Jeg fant ikke noe klart svar.

På side 5 i innledningen sier NVE:

«Den nasjonale rammen skal styre lokaliseringen av nye vindkraftverk på land, det vil si at tidligere utbygde vindkraftverk ikke blir påvirket av om arealet inngår i kartet i rammen eller ikke. Tidligere utbygde vindkraftverk kan imidlertid påvirke et områdes egnethet for ny vindkraftproduksjon, blant annet med tanke på samlet belastning for naturmangfold eller reindrift.»

Første setning ser ut som at NVE forsøker å berolige vindkraftutbyggere som har fått konsesjon. Den neste setningen sier bare at NVE *kan* vurdere samlet belastning for noen utvalgte «miljø- og samfunnsinteresser». «Kan» peker her fremover, og NVE mener nok egentlig å si at samlet belastning ikke er vurdert her i Rammeplanen. Deretter blir Rammeplanen taus:

- I metodekapitlet er samlet belastning ikke med blant de 7 harde eller de 22 myke eksklusjonskriteriene (s. 95-96).
- I «analysearket» for hvert av de 13 utpekte områdene oppgis konsesjonstildelinger og utbygde vindkraft. Dette tyder på at det er gjort vurderinger, f.eks. gjennom ulike innspill som er mottatt fra Miljødirektoratet, Fylkeskommuner og Riksantikvaren. Men det er veldig uklart hva slags vekt disse har fått. Dessuten er «analysearket» i hvert av kapitlene 44-56 unøyaktige og til dels feilaktige, se pkt 2.4 nedenfor.

Konklusjon: NVE legger ikke vekt på samlet belastning i områdene som er utpekte til fortsatt utbygging. Eller, måten vektleggingen er gjort på, er svært uklar. Jeg mener dette er en mangel ved Rammeplanen.

2.2 Om hvordan NVE veier behov for vindkraft mot miljø- og samfunnsinteresser

I Rammeplanen skisseres en metode hvor NVE bruker «faglig skjønn».

Slik jeg leser Rammeplanen omfatter «faglig skjønn» alle tilfeller hvor NVE tilsidesetter faglig begrunnede hensyn til fordel for harde fakta som nettkapasitet, energiproduksjon og lønnsomhet. Det er til syvende og sist dette som er kjernen i NVE's faglige kompetanse, hvis ikke jeg tar helt feil. Det er særlig i møte med faglige råd fra Miljødirektoratet, Riksantikvaren og fylkeskommuner at «faglig skjønn» blir brukt. Til sammenlikning behandles krav fra luftfartsmyndigheter eller forsvaret som klare rammer – de blir ikke utfordret med noe «faglig skjønn». Eksempler fra Rammeplanen:

- I kapitlene 11-19 og 39.14 får vi vite at Miljødirektoratet og Riksantikvarens innspill blir justert med NVE's egne «faglige vurderinger». Som utenforstående aner jeg at det pågår en profesjonsstrid mellom ulike etater. Vinneren er selvfølgelig NVE, som i vindkraftsaker gir seg selv en nærmest allmektig posisjon. NVE er i stand til å overprøve en hvilken som helst av de nevnte fagdisipliner.
- I kapittel 39 forklares hvordan de egnede områdene tilslutt blir valgt ut. NVE kommer til at det er et tydelig skille mellom egnede og uegnede områder, basert på «faglig skjønn». «Faglig skjønn» brukes her så hyppig at det virker mest som en bortforklaring.

Jeg skal innrømme at min tillit til faglig skjønn utøvet av NVE er svekket. Jeg bygger min påstand på studier av konsesjonsvedtak. Her har NVE og OED i mange tilfeller sett bort fra innspill som kommer fra etater som Miljødirektoratet, Riksantikvaren og fylkeskommuner. NVE introduserer «avbøtende tiltak» som et mantra, selv om slike tiltak er trukket i tvil av disse etater.

Når NVE bruker sitt «faglig skjønn» så kan jeg ikke se i Rammeplanen hvordan det kan etterprøves, og der er heller ikke noen begrunnelse for hvorfor NVE overprøver andre faginstanser, annet enn hensynet til vekst i vindkraftproduksjon og utnyttelse av nettkapasitet.

Jeg mener det bør settes klare grenser for når eller om NVE kan overprøve andre instansers faglige råd. Andre etaters råd bør tjene som rammer slik som for eksempel kravene fra luftfartsverket og forsvaret.

2.3 NVE's vurderinger i de 13 utvalgte områdene (kapitlene 45-57)

NVE oppsummerer sin vurdering av hver av de 13 områdene i de lyseblå boksene. Her er det stor grad av «copy-paste». Denne metoden avviker ikke særlig fra konsesjonsvedtakene. Typiske formuleringer er:

«I det utpekte området er det viktige miljø- og samfunnsinteresser knyttet til blant annet friluftsliv/reindrift/landskap/reiseliv/kulturminner/fugl (*red.mrk: Stryk det som ikke passer*). Våre overordnede analyser tilsier imidlertid et lavere konfliktnivå i dette området enn i store deler av landet.»

Det er bare 51 Sunnhordaland og Haugalandet og 55 Østfold som har «bebyggelse» nevnt som en viktig samfunnsinteresse. Dette er merkelig.

Et stikkord er altså «lavt konfliktnivå». Det er usikkert hva NVE legger i dette. En betydning kan være at der ikke er andre interesser i området enn interessene til vindkraftutbyggerne. En annen betydning kan være at NVE vurderer de nevnte interesser som så ubetydelige at det blir et lavt konfliktnivå, per definisjon. Det er mye som tyder på at NVE's egen vurdering av hva som skal telle som en interesse har betydning her. Men det er ikke klart. Punkt 2.5 og 2.6 adresserer også denne problemstilling.

I sommer ønsket sentrale politikere å skrinlegge Rammeplanen fordi det ble for høyt konfliktnivå. Her er vi nærmere kjernen, dvs at konfliktnivået er direkte knyttet til innbyggere (velgerne), ikke til hvor høyt en hubro flyr, forekomsten av klokkesøte eller en gammel varde. Det er antakelig ikke hensynet til folk som NVE har ment med sin bruk av «lavt konfliktnivå». Eller er det kanskje det?

2.4 Oversikten i kapittel 52 Rogaland og Vest-Agder

Det store spørsmålet jeg har som innbygger i Rogaland er «hvor mange kjempemøller kan dette landskapet og vi som bor her tåle?»

Det er ganske merkelig at to så store områder som Rogaland og Vest-Agder er slått sammen til ett område. Er det for jevne ut et høyere konfliktnivå i et område til et lavere i begge, totalt sett?

Det som er verre, er at det er klart misvisende informasjon i dette kapitlet. Rogaland er ved siden av Trøndelag det mest belastede fylket hva gjelder vindkraftutbygging. Det er til sammen tildelt 27 konsesjoner i Rogaland, og bare en brøkdel av disse er nevnt.

I oversikten ser det ut som at det kun er Tonstad vindkraft i Vest-Agder som er under bygging. Hva med Kvinesheia, Flekkefjord, Egersund? Hva med byggeprosjektet på Vardafjellet i Sandnes? Hva med de ferdige anleggene på Høg-Jæren og i Bjerkreim? De fleste tildelte konsesjoner som ikke er igangsatt er også utelatt, for eksempel Gilja og Faurefjellet i Bjerkreim.

En politiker som har begrenset tid til å lese Rammeplanen vil få et fullstendig feil inntrykk av den samlede belastning som Rogaland og Vest-Agder er utsatt for.

Dette sår tvil om det er foretatt en grundig analyse av disse områdene overhodet.

2.5 Gjeldende praksis innen konsesjonsbehandling – eksempler fra Rogaland

Det er få refleksjoner rundt dagens konsesjonsordning i Rammeplanen. Ikke desto mindre er dette et sentralt punkt som jeg mener bør adresseres: Den gjeldende praksis.

Jeg skal ta noen eksempler fra mitt hjemfylke Rogaland. I likhet med alle de øvrige 12 områder, oppsummerer NVE sine vurderinger i kapittel 52 Rogaland og Vest-Agder slik (i lyseblå ramme):

«Fra et nasjonalt perspektiv fremstår området som et av de mest egnede områdene for vindkraftutbygging i Norge.»

«Fra et nasjonalt perspektiv» er store ord. Jeg mener at det ikke kan være et nasjonalt perspektiv som blir reflektert i dagens konsesjonspraksis. Det er NVE's perspektiv som blir reflektert. Det gjelder å sørge for mer vindkraft der hvor vi har gode vindressurser og billig tilgang til nettkapasitet. Alle andre hensyn er underordnet. Da er det lett å komme til at interessemotsetningene ikke er tilstede.

NVE's sammenfatning i lyseblått reflekterer på en måte dette synet: «I det utpekte området er det viktige miljø- og samfunnsinteresser knyttet til blant annet fugl, friluftsliv og værradarer. Våre overordede analyser tilsier imidlertid et lavere konfliktnivå i dette området enn i resten av landet.»

Jeg er sterkt uenig i denne vurderingen. Hvordan er det mulig å mene at Rogaland som område har et «lavt konfliktnivå», gitt alle innspillene som er nevnt i Rammeplanen, og gitt alle innspill til de 27 konsesjonene?

Svaret er nok at det er et lavt konfliktnivå fordi NVE mener det. Det er svært uklart om NVE har brukt alle mottatte innspill til noe. Det nevnes at «det har kommet innspill fra...», men det er ikke knyttet noen kommentar til innspillene, snarere tvert imot: «Mye av informasjonen i innspillene kan være relevant ved planlegging og behandling av konkrete vindkraftprosjekter». Jeg får på følelsen at mange av innspillene ikke er forenlig med vurderingen «lavt konfliktnivå».

Vi som kjenner konsesjonstildelinger i Rogaland vet at lokale hensyn blir overkjørt i stor grad. Fylkeskommunens anbefalinger (og vindkraftplanen) er faktisk tilsidesatt i 70% av tilfellene. Det innebærer at Fylkeskommunen etter hvert måtte presisere at tidligere «ja-områder» i vindkraftplanen var blitt til «nei-områder» fordi NVE allerede hadde bestemt at viktige «nei-områder» skulle brukes til vindkraftprosjekter (f.eks. Gilja). Det er på grensen til det uredelige at NVE henviser til vindkraftplanen, som om denne er med på å gjøre Rogaland til et velegnet vindkraftområde.

Erfaringene viser også at NVE velger å legge vekt på kommunenes passive eller positive innspill istedenfor fylkeskommunenes syn. Det ironiske er at fylkeskommunen har en planenhets rolle som er satt opp til å gi faglige vurderinger knyttet til det den forvalter, mens småkommunene har svært få ressurser til å saksbehandle og gi innspill i en konsesjonsprosess. Småkommunenes interesse for å gi innspill blir heller ikke større av at energiloven gir Staten det avgjørende ordet i arealspørsmålet – noe som også NVE's «retteier» presiserer. Det virker derfor opportunistisk å se bort fra fylkeskommunens faglig begrunnede råd, mens en småkommunes positive eller passive holdning blir tillagt vekt.

Det er således store svakheter i dagens konsesjonsbehandling. Lokale hensyn og kunnskap blir tilsidesatt eller regelrett overkjørt. Når det gjelder Rogaland og Vest-Agder, er grensen nådd for lenge siden for hva som er et akseptabelt konfliktnivå mellom utbyggingsønsker og andre samfunnsinteresser. Dette vet de fleste som bor i denne delen av landet.

2.6 Rammeplanens behandling ulemper knyttet til nabovirkninger

I kapittel 22 fremgår det hvordan NVE vurderer ulemper knyttet til nabovirkninger for bebyggelse, herunder støy- og synsforurensning og eiendomspriser. Det er henvist til temarapporten som er kalt 2018d. Den kunne jeg ikke finne, så jeg håper jeg tilslutt fant den riktige: «Temarapport om nabovirkninger».

Det er overraskende at vurderingene ikke har noen status i Rammeplanen. Det sies rett ut at «med utgangspunkt i gjennomgangen, vurderer NVE hvordan vi mener virkninger for naboer bør vektlegges i fremtidig konsesjonsbehandling av vindkraftverk.» Konklusjonen er at verken temarapporten eller vurderingene her har noen betydning for utvelgelse av vindkraftområder. Da teller de vel ikke med som noen konflikt heller? Det er kanskje ikke så rart at konfliktnivået er lavt i de 13 områdene.

Den virkelig interessante opplysningen står i kapittel 37.2.2 om harde eksklusjonskriterier: Byer og tettsteder er grunnlag for å ekskludere et område. Det skal altså ikke kunne bygges vindmøller i byer eller tettsteder. I tillegg er det et mykt kriterie om at et område som er mindre enn 1 km fra et tettsted ikke er egnet. NVE legger til grunn SSB's definisjon av tettsted. Jeg har ringt til SSB og spurt om en definisjon på tettsted. Den ansvarlige statistikeren for befolkningsstatistikk sa at man hadde gått bortifra en fast definisjon på tettsted.

Det som blir konklusjonen her, er at NVE ikke har forandret mening i forhold til tidligere konsesjonsvedtak. Problemer med støy/visibilitet løses elegant gjennom «avbøtende tiltak» og plassering av vindmøller i en avstand 4 ganger turbinstørrelse. Dette er et svært generøst kriterium for en utbygger sammenliknet med en rekke europeiske land. I tillegg kommer kriteriet om at turbinen ikke kan stå nærmere enn 1 km fra et tettsted. Dette er også i aller nederste grense av det som aksepteres i land som har lang erfaring med å bygge vindmøller nær bebyggelse.

Jeg mener at utbygging nær bebyggelse må legges til grunn de strengeste grenser for støy og synlighet som er utviklet i land som det går an å sammenlikne seg med.

Det er en mangel ved Rammeplanen at forholdet til mennesker i disse områdene ikke en gang er tatt med som en «samfunnsinteresse».

2.7 Objektiviteten i temarapporter

NVE sier at de bygger på et stort analysemateriale i arbeidet med Rammeplanen, som de kaller for underrapporter/temarapporter. Jeg ser på side 33 at de fleste av slike underrapporter er forfattet av NVE selv. I tillegg finnes det arbeider gjort av Miljødirektoratet og Riksantikvaren, men disse har også, tradisjonen tro, blitt overprøvd eller tilpasset av NVE.

NVE har i konsesjonsvedtakene og i «Rettleiar» vist seg som en svært utbyggingsvennlig etat. Som beskrevet i ovenfor, så skjærer NVE igjennom med sine egne vurderinger når harde fakta og kalkyler knyttet til vindressurser og nettkapasitet tilsier det.

Det er vanskelig å ha tillit til at NVE-produsert materiale holder faglig mål i forhold til kravet om objektivitet. Det samme gjelder gjengivelsen av vurderinger levert av Miljødirektoratet og Riksantikvaren.

DEL III NABOVIRKNINGER – DEN NEGLISJERTE SAMFUNNSINTERESSEN I RAMMEPLANEN SÅ VEL SOM I KONSESJONSPROSESSEN

Nabovirkningene og konsekvensene av tapt natur for folk som bor i områdene rundt vindkraftverk har fått liten oppmerksomhet i Rammeplanen. Det reflekterer igjen den rådende praksis i forbindelse med konsesjonsbehandling. Nedenfor er et bilde på hva utbyggingsiver og gjeldende avstandsnormer har ført til på øya Stord. På Stord er det ett eneste fjell, Midtfjellet (Fitjar kommune). Det var trolig også det eneste ordentlige turområdet på øya.

Foto: Vindkraftanlegget på Midtfjellet på øya Stord, Fitjar kommune *KILDE: GOOGLE – OPPHAVSRETT IKKE KJENT*

Slike bilder har gjort varig inntrykk, sammen med historier fra virkeligheten fra naboer i disse områdene. Jeg spurte derfor NVE om en oversikt over hvor mange av oss i Norge som vil være influert av vindkraftverk, dvs. få endret hverdagen med støy, lysblink, skyggekast og annen visuell forurensning på grunn av vindkraftanlegg? Svaret kom raskt tilbake (email pr 15.8.2019):

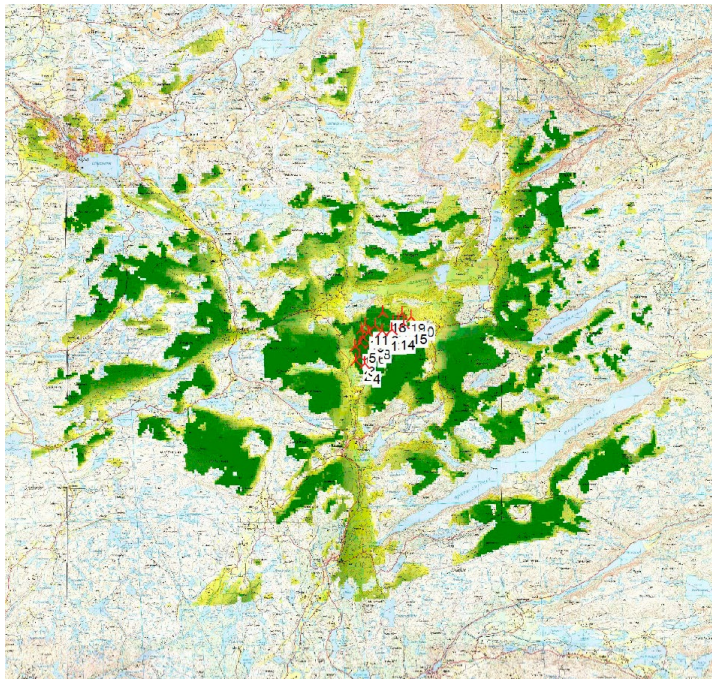
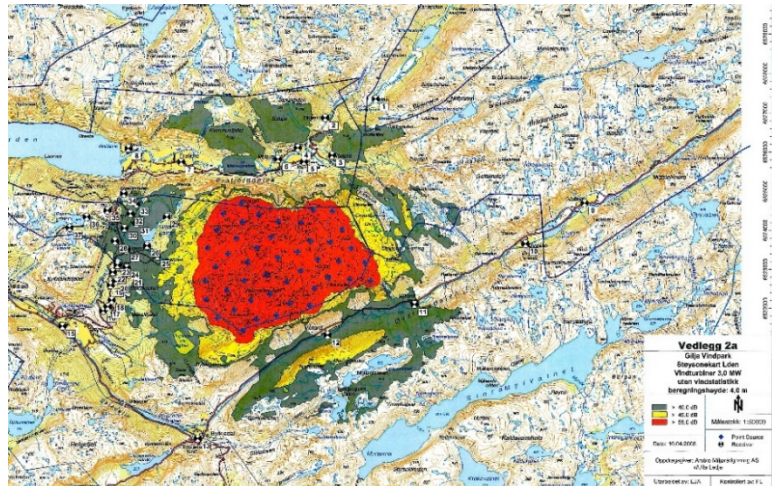
«Når det gjelder hvor mange mennesker som kan bli influert av vindturbiner om alle de konsesjonsgitte vindkraftverkene blir bygget ut, så har NVE ikke gjort noen vurderinger/kvantifisering av dette pr. i dag.»

Etter å bli nærmere kjent med NVE i Rammeplanen, så er kanskje ikke svaret så merkelig lenger. Rammeplanen gjør ikke noe forsøk på å nyansere mellom eksisterende og fremtidige utbygginger, og deretter er nabovirkninger kun med som et eksklusjonskriterium. Og for de 13 utpekte områdene er

ikke nabovirkninger med som en samfunnsinteresse uansett. Jeg tror likevel svar på spørsmålet er interessant som en kommentar til Rammeplanen.

Vi var en liten gjeng som sammen forsøkte å finne slike tall ved å lese konsesjonsvedtak og -søknader. Det ble jobbet hardt med å få overblikket over hjemfylket vårt Rogaland. Det skal NVE ha: Dokumentene er lett tilgjengelig på nettsidene, i alle fall til MTA-plan er godkjent. Men datagrunnlaget er elendig – tallene finnes ikke, eller de er omhyggelig skjult i utbyggernes fargerike kart - kart som fargelegger soner for støy og visibilitet (kun inntil 20 km), men som mangler vitale detaljer om nærliggende tettsted, grender, våningshus og hytter. Kun i beste fall er bygdene nevnt ved navn i et vedlegg.

Eksempel 1: Støysonekart for vindturbiner på høydedraget Gilja i Gjesdal. (A3-utskrift ikke forbedrer lesbarheten.)

Eksempel 2: «Visibilitetskart» for vindturbiner på Faurefjellet i Bjerkreim. Synlighet utover 20 km markeres ikke på kartet. (A3-utskrift forbedrer ikke lesbarheten.)

I nøden brukte vi tilslutt en annen metode: Vi tok utgangspunkt i NVE's oversikt over alle konsesjoner (både de som er under arbeid og de som allerede er tildelte) fordelt på kommuner. Kommuner har en lett tilgjengelig befolkningsstatistikk (SSB).

Det er 63 kommuner som er eller vil bli berørt av de 92 konsesjoner som hittil er innvilget. Befolkningen i disse kommunene utgjør sammenlagt rundt 540 000 mennesker. Ikke fullt så mange som i Oslo kommune riktignok, men likevel et lite hyggelig tall (figur 1).

Det skal bemerkes at Oslo kommune ikke er tildelt en eneste vindmølle, og vil det heller ikke ifølge Rammeplanen. 540 000 innbyggere er et høyt tall. Ifølge en meningsmåling utført av DnT i sommer ville omtrent 70% si nei til å få et vindmølle-anlegg sitt nærmiljø. Det er mulig at dette antallet går ned hvis spørsmålet endres til «hjemkommune»

istedenfor «nærmiljø». Men det er et faktum at etter hvert finnes mange sjokkerte mennesker rundt om i norske kommuner, etter hvert som tuområder i fjell- og skogsområder ødelegges og erstattes med grusveier og kjempemøller.

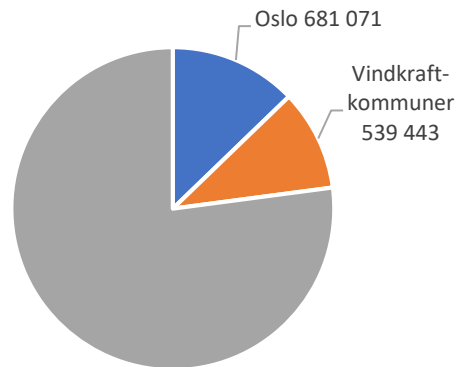
Ingen har foreløpig tall på hvor mange i de berørte kommunene som får ødelagt hjemstedet sitt - men at det dreier seg om mangfoldige tusen, regner vi som svært sannsynlig. Det gjelder permanent støy, visuell forurensning, stadige skyggekast, blinkende lys og tap av friluftsområder. Det gjelder også fallende eiendomsverdier for bebyggelse i en vid radius rundt vindkraftanleggene.

Enda verre blir bildet når vi ser nærmere på hvem som blir den typiske vindkraftkommunen: 78% av utbyggingene (målt i samlet effekt MW) vil foregå i småkommuner (figur 2).

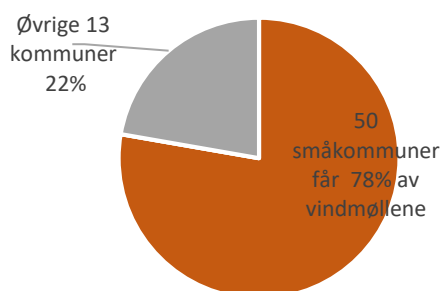
Småkommuner har vi definert som alle kommuner med mindre enn 10 000 innbyggere, som tilsvarer en av SSB's definisjoner på tettsted. Det vil si at den minste kommunen Utsira (196) er med opptil den største, som f.eks. Farsund (9693) eller Haram (9383). Sagt på en annen måte: Til sammen 50 småkommuner med et samlet innbyggertall på 176 000 tar det meste av belastningen. Altså en størrelse på nivå med samlet befolkning på Frognar, Ullern og Vestre Aker. Men når befolkningen er spredt på 50 små samfunn ute i distriktene så blir motstanden pulverisert. Og et «lavt konfliktnivå» er så vidt vi skjønner av Rammeplanen et positivt element i det «faglige skjønnet».

For oss andre i regionen er det uerstattelig natur og friluftsliv som blir ødelagt, men for dem som får vindkraftanlegget som nabo er det i tillegg snakk om varig verdiforringelse både materielt og

Figur 1: Norges befolkning 5,3 mill. med andel som får vindturbiner

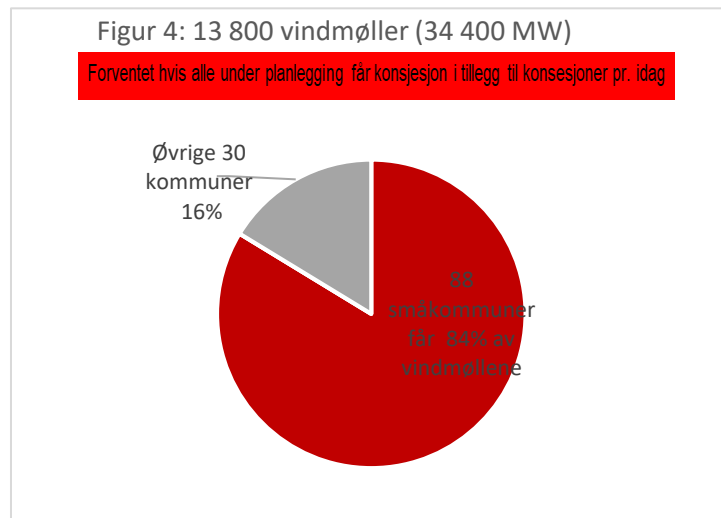

Figur 2: 3900 vindmøller (9700 MW) fordelt på kommuner

mentalt. Dette er sterkt urimelig, og det strider mot alminnelige folks rettsfølelse at staten skal rasere distrikts-Norge på denne måten.

Tar vi med alle utbygginger som ligger foran oss i tid også, altså både konsesjonstildelinger og prosjekter som er under utredning eller ligger klar som søknader, så kommer antall berørte kommuner opp i 118 med til sammen 1056 000 innbyggere. Andelen småkommuner utgjør nå 84% og står for 318 000 innbyggere (figur 4) Det overstiger Bergen (281 190, SSB pr 1.1.2019), som heller ikke er tiltenkt noen vindmøller.

Slik blir summen av alle de lave konfliktnivået svært høyt.

DEL IV BEHOV FOR ENDRINGER I LOVVERKET

Våre folkevalgte vedtok endringer i Energiloven og Plan- og Bygningsloven i 2008 med sikte på et «grønt skifte». Denne loven fjernet effektivt styringsretten fra kommuner og fylkeskommuner. Dette hadde kunnet fungere hvis det øvrige lovverket som gjelder ivaretagelse av naturmangfold, kulturminner, friluftsliv, naboforhold, forurensning m.v. hadde blitt respektert. Det er et sjokk å finne ut at NVE og OED i praksis har opphøyet Energiloven til en rang foran andre lover, ja sågar foran grunnloven. Som pekt på før, så gir NVE seg selv en allmektig rett til å tilsidesette andre faginstanser ved hjelp av sitt såkalte «faglige skjønn». Både Miljødirektoratet og Riksantikvaren, og sist men ikke minst fylkeskommunene blir overprøvd i sak etter sak. Kommunenes innspill gis kun vekt, når det passer. Denne praksis kan umulig tjene nasjonale interesser, og det er på høy tid at våre folkevalgte revurderer lovens rammer for vindkraftutbygging.

Jeg mener at det må plass en nødlov som blant annet:

- Kaller tilbake all myndighet som OED og NVE har fått i vindkraftsaker
- Kaller tilbake alle konsesjoner som ennå ikke har begynt å bygge
- Stanser alle utbygginger som er vedtatt på sviktende grunnlag, som for eksempel Frøya, Sørmarkfjellet, Kvaløya og Vardafjellet.
- Nedsetter en hurtigarbeidende komité med sikte på å endre energilovgivningen, slik at viktige samfunnsinteresser blir respektert og ikke utsatt for overprøving.

DEL V OPPSUMMERING

Ved siden av motstanden mot vindkraft på Frøya så har Rammeplanen medvirket til en god diskusjon og oppvåking i befolkningen. Jeg har lest Rammeplanen og lært en god del. Fremtiden for denne Rammeplanen er jeg mer usikker på. Den er for grov og bygger i for stor grad på en fortolkning av loven som gir NVE en nærmest allmektig status. Det vil være i sterk strid med nasjonale interesser å la en slik rammeplan få betydning for fremtidige vindkraftprosjekter. Jeg hadde helst sett at konsesjoner blir tildelt av Stortinget, og følgelig at mandatet til NVE ble drastisk endret. Der er også et flertall av konsesjoner som bør trekkes tilbake.

Stavanger, 30.9.2019

Marit Vollan Larsen

Medlem i Motvind Norge

Medlem i Facebook-gruppen Vindkraft: Nei til vindindustri i norsk natur

Medlem i Facebook-gruppen Stopp vindkraftutbygging på Vardafjellet, Rogaland

Medlem i Facebook-gruppen Nei til vindkraft på Faurefjell i Bjerkreim

tlf 94815570

email : maritvollanlarsen@gmail.com